

Ji merdi.

Užrakintame kambaryje mergina guli parkritusi ant grindų prie sofos, plačiomis akimis, praviromis lūpomis, atvėsusia ir vis labiau šalančia oda, o tuo metu ant suknelės lėtai plinta kraujo dėmė.

Toliau, ant žydro kilimo – nebejudrus pistoletas vamzdžiu į langą. Dar prieš akimirką merginai jis buvo tik daiktas, eilinis daiktas. Dabar jis yra svarbiausias dalykas jos gyvenime, tikslas, kurio siekė iš pat pradžių, pati to nenutuokdama.

Bildesys, žingsniai. Už uždarytų kambario durų gyvenimas bute tęsiasi kaip įprastai, nepastebėdamas, kad ji dar tebėra, nors netrukus taps nebūtimi. Mergina norėtų pajudėti, šaukti, bet šūvis atėmė visas jėgas. Liko tik sąmonė, jos blyksniai, kurių nepajėgia susekti.

Kiek laiko trunka, kad šitaip numirtum? Valandą, penkias, dešimt? Mergina mintyse mėgina susieti valandas ir veidus, apskaičiuoti, ar kas nors – kas? – pastebės, kas įvyko, tebevyksta ir ką būtų galima sustabdyti.

Tačiau tos mintys per daug abstrakčios, o šviesa vis sparčiau blėsta. Išorinis pasaulis neturi laiko tai neapdairiai kvaišai, kuri miršta viena savo kambaryje. Keli ją mylintys žmonės toli.

Todėl mergina lieka gulėti ant grindų bebalsė, bedvasė, išmeigusi žvilgsnį į lipdinių dangų ir kaustoma vis labiau priimtino šalčio laukia, kad kas nors, bet kas, ateitų ją išgelbėti ar bent paguosti.

ŠEŠTADIENIS, 1931 M. RUGSĒJO 19 D.

I

Tą naktį smulkiai nulijo iš pirmųjų besiartinančio rudens debesų, bet auštant senojo Miuncheno aikštes ir gatves užvaldė galingasis *Föhn*, karštas vėjas, kuris nenuspėjamaus gūsiomis pūsdavo nuo piečiau miesto stūksančių Alpių, net atšiauriausias dienas paversdamas pavasario iškarpomis.

Miesto kriminalinės policijos komisaras Zigfridas Zaueris sėdėjo prie staliuko aikštėje tarp Viktualienmarkto kioskų ir žiūrėjo į aplink stūksančius šimtamečius medžius. *Föhn* linksmi draskė nuo jų pirmuosius pageltusius lapus, o tie kiek pasklendę krisdavo plūduriuoti laiveliais į turgaus balas ar praturtindavo pusryčius darbininkams ir vairuotojams, kurie dešimtą valandą ryto jau kirto *würst* ir *leberkäse*. Tas reginys jį visada žavėjo, nušviesdamas veidą ilgesinga šypsena: Zaueris užaugo turgaus aikštėje, jo motina ilgus metus čia turėjo žuvų kioską, ir jis kiekvieną savo vaikystės dieną sėdėdavo prie tų pačių medinių staliukų stebėdamas žmones, klausydamas jų kalbų, taip išmokdamas gal net daugiau nei iš mokyklinių vadovėlių. Nepaisydamas pastarojo trisdešimtmečio įvykių – imperijos žlugimas, Didysis karas, Respublika, Volstrito griūtis – turgus tebegyvavo, kaip ir jo lankytojai, su kaskart kito kiomis, bet vis tokiomis pačiomis kalbomis metai iš metų.

– Laba diena, leitenante! – suskambo prie staliuko artėjančios moters balsas. – Ši ryt vėlai pakirdot?

– Frau Keler, juk žinot, kad aš jau ne leitenantas, – atsakė Zaueris senajai garsiausios turgaus aludės „Obersalzberg“ savininkei.

– Taigi taigi, puikiai žinau, – patvirtino ji vis tokiu pat jaunatvišku balsu. – Aš dar ne kokia iškvaišusi senė!

Zaueris nusijuokė. Tikrai ne iškvaišusi, bet jos amžių būtų sunku nusakyti. Nė vienas iš turgaus kioskininkų neprisiminė laiko iki Meni Keler, kuri Viktualienmarkte buvo daugiau nei aludės savininkė: ji buvo turgaus įsikūnijimas. Kalbėta, kadaise aptarnavusi patį Bismarką, o bėgant laikui radosi dešimtys vienokių ar kitokių to įvykio versijų.

– Gal alaus gerai šeštadienio pradžiai? Šiandien eisit į renginį? Sako, šiemet Paulanerio alaus daryklos palapinė tikras stebuklas...

– Frau Keler, puikiai žinot, kad aš ne tik esu komisaras, bet ir negeriu alaus. Esu abstinentas.

– Abstinentas?! Viešpatie! Ar tai pagydoma?

Senolė pratrūko juoktis ir apsidairė, lyg tikėdamasi kitų lankytojų su bokalais rankose pritarimo. Dauguma vilkėjo odines kelnes ir liemenes, o jų palydovės puikavosi *Dirndl* – tradicine suknele siauru liemeniu ir didele iškirpte, plačiai išgarsinusia Bavariją. Nors ir krizė, Oktoberfestą derėjo švęsti.

Kol Zaueris ir frau Keler lyg privalomą sėkmės ritualą šimtąjį kartą laidė tuos pačius juokelius, mergina bavariška suknele ant komisaro staliuko pastatė garuojantį molinį bokalą.

– Saldų ar sūrų? – paklausė nepakeldama akių.

– Sūrų, Margit. Ačiū.

Mergina linktelėjusi iš pintinės ant rankos ištraukė brecelį didumo sulig padėklu.

– Skanaus, – palinkėjo dėdama jį vidury stalo, šalia kortelės su užrašu „Leitenantas Zaueris“ ir plieninio peilio. Dar pridėjo pakelį sviesto ir kaip atėjo, taip ir nuėjo.

– Jūs patinkate Margit, – pasakė senoji Meni.

– Ji į mane nė nepažvelgia, – paprieštaravo Zaueris, nors jam tai visai nerūpėjo.

– Patikėkit, pažįstu savo dukrą, – senolė pamerkusi akį paliko jį pusryčiauti.

Zaueris ėmėsi brecelio: perpjovęs išilgai tepė sviestu – tvarkingai, neskubėdamas. Ant staliuko nutūpęs dagilis sukiodamas galvutę nekantriai stebėjo jo darbą. Zaueris pavaišino jį duonos trupiniu, dagilis vėl energingai pakraipė galvą ir suplasnojęs sparnais nuskrido.

– Po šimts! – šūktelėjo kažkoks vyras komisarui už nugaros. – Tu tikras vienišius. Net paukšteliams negalima su tavim pusryčiauti!

– Muti, – pasisveikino Zaueris neatsigręždamas. – Kokiais vėjais?

– Atpūtė karštas vėjas, – vyras apsuko staliuką ir sustojo priešais. – Senovėje jį vadino favonijumi. Kartais zefyru. Tas vėjas linksmas ir patrakęs, toks pat kaip aš.

Nusišypsojo parodydamas skylėtus dantis, paskui lyg fokusininkas iš kažkur ištraukė metalinę kėdę ir atsisėdo.

– Galiu? Aš velniškai alkanas.

Zaueris linktelėjo: žinoma. Perpjovęs brecelį nelyginant širdį, ištiesė bičiuliui didesnę dalį.

Helmutas Forsteris, Smurtinių nusikaltimų skyriaus komisaro pavaduotojas, visur kur buvo jo priešingybė, gal dėl to jiedu taip sutarė ir darbe, ir gyvenime. Zaueris atrodė kaip šiauriečio idealo įsikūnijimas – aukštas, šviesiaplaukis, ledinių akių, griežtų bruožų glotniai nuskustu veidu, o Mutis, metro šešiasdešimties, vos jam iki pečių, buvo toks tamsiaodis, kad atrodė ne motinos Vokietijos, bet kurios nors saulėtos Viduržemio jūros krantų šalies vaisius. Juodaplaukis, kaštoninėmis akimis, nuolat apžėlusiais skruostais, nors kasdien skusdavosi. Kare jis įgijo nepasotinamą apetitą – maistui, alui, rūkalams, viskam. Tą liudijo jo platus marškiniai ir plona piniginė, kurią ištuštino šeimos poreikiai, kai prieš pen-

kiolika metų vedė kuklią mergina iš rytų. Zaueris, kuris niekada neįjautė alkio ir kuriam nereikėjo rūpintis žmona ir trimis vaikais, mielai dalydavosi su juo maistu. Mutis buvo jo geriausias draugas, todėl prireikus būtų jam atidavęs ir savo atlyginimą.

– Tikėkimės, bus ramus šeštadienis, – tarė Mutis, pabaigęs savąją breccelio pusę.

Zaueris svarstė, ar nepasiūlius jam dar gabaliuko, paskui nusprendė, kad Lina tikrai supyktų dėl tiek riebalų jos vyro gyslose.

– Šiomet šeštadieniais turėjau gal tuziną bylų, bet nė vienos rimtos. Girtuokliai ir šeimyniniai barniai.

Mutis linktelėjo.

– Taip, žmonės mieliau žudosi darbo dienomis. Šeštadienis ir sekmadienis – išėiginės.

Ir pakėlęs ranką mostelėjo Margit.

– Siaubingai troškina. Ar kada nors buvo toks karštas rugsėjis? Senolių tiesa. Orai keičiasi. Tu irgi pradėdi vienuoliką?

– Taip, – atsakė Zaueris ir dirstelėjo į *Alte Peter*, laikrodžio bokštą, lyg sargybinis stūksantį virš Viktualienmarkto.

Nors garbingo amžiaus, Senasis Pėteris nepraleisdavo nė vieno dūžio, diktuoamas taisykles kitiems, jaunesniems jį supantiems bokštams, o mansardoje su langu į turgaus aikštę gyvenančiam komisarui jis buvo lyg senas draugas.

– Ilga pamaina, iki rytojaus ryto.

– Ir man. Kai pabaigsim, ateisi pas mus pietų, sutarta?

– Lina sutinka?

– Ji kviečia. Sako, senokai nesirodei, o ir nežinia ką valgai, jei išvis valgai.

Zaueris linktelėjo. Mučio žmona buvo dešimčia metų jaunesnė už jį ir beveik dvidešimčia – už savo vyrą, bet su abiem elgėsi kaip su vaikais, motiniškai aprėkdama ir palepindama. Jam tai visai patiko.

Jau ruošėsi pasakyti, kad priima kvietimą, tik staiga turgų perskrodė nevilties balsas.

– Padėkit! – dusdamas rėkė kažkoks vyras. – Padėkite man!

Jis bėgo nuo Šventosios Dvasios bažnyčios – galvotrūkčiais, išblyškęs lyg numirėlis ar kaip tas, kuris netrukus juo taps. Aukštas, liesas, prakaulaus veido, didžianosis, apsvilkęs aksominiu kostiumu, apsiavęs lakuotais batais, bet pakeliui, matyt, pametęs skrybėlę.

– Mane vejasi!

Zaueris atsistojo pasiruošęs įsikišti, o tada iš už šiaurinio turgaus kampo pamatė išnyrančius persekiotojus: trys kariškos išvaizdos vyrai nuo galvos iki kojų rudais drabužiais, vienas iš jų laikė lazda.

– Stok! – sušuko labiau atsilikęs vyras.

– Nepabėgsi! – pridūrė kitas.

– SA*, – sušnabždėjo už kelių žingsnių nuo Zauerio stovinti padavėja.

Akimirkšniu, lyg ne kartą repetavusi, turgaus minia sureagavo vieningai: prasiskyrė tiek, kad užtektų prasmukti bėgliui, kuris nesusstodamas nudūmė tolyn, paskui užsivėrė ir kiekvienas apsimes-tinai abejingai tęsė, ką buvo pradėjęs. Įkandin atbėgę trys vyrai rudais drabužiais atsitrenkė į įkaušusių turgaus lankytojų sieną. Išsiliejo alus, pasigirdo keiksmi. Persekiotojas su lazda bandė išvengti beprasidedančių muštynių, o kai pagaliau jam pavyko, vyras aksominiu kostiumu buvo seniai pradingęs už Šranenhalės.

– Jūs jį paleidot! – apsiputojęs iš pykčio ir įžeisto išdidumo už-riko SA vadas, nežinia, savo bendražygiams ar kelių pastojusiems turgaus lankytojams. – Jis nusikaltėlis! Vagis! Šaunuoliai, sveikinu!

* *Die Sturmabteilungen der Nationalsozialistischen Deutschen Arbeiterpartei*, smogikų padalinys, sukarinta Vokietijos nacionalsocialistų partijos organizacija. XX a. 3-iaje ir 4-ame dešimtmetyje prisidėjo Hitleriui užimant valdžią Vokietijoje (čia ir toliau – vertėjos pastabos).

Apsuko lazda ore – iš pykčio ir dėl tvarkos, o paskui patraukė link Šparkasenštrasės, lydimas savo kareivių.

– Naciai, – kai viskas aprimo, sušvokštė vyras su *Lederhose**. – Nekenčiu jų.

Zaueris kreivai šyptelėjo.

– Jis tikrai ne vagis. Matei, kaip apsirengęs?

– Ir ne nusikaltėlis, – pritarė Mutis. – Atrodė išsigandęs kaip žmogus, kuriam tuoj klius, nors nieko nepadare. Dargi kaip tik dėl to, kad nieko nepadare.

Zaueris pakėlė akis į Senąjį Pėterį, tylomis irgi stebėjusį įvykusių sceną.

– Be dvidešimt vienuolikta. Reikia eiti.

– Tuomet eime, – Mutis atsistojo. – Ir tikėkimės ramaus šeštadienio, – pakartojo.

– Taip, tikėkimės, bus geresnis nei iki šiol, – nelabai tvirtai pritarė Zaueris, lyg širdyje būtų nujautęs, kas jų laukia.

Vėliau, kai jo gyvenimas jau buvo nuriedėjęs nuo bėgių ir niekaip nebebuvo galima jo sugrąžinti atgal, Zaueris dažnai prisimindavo tuos paskutinius su Mučiu turgaus aikštėje suvalgytus pusryčius, – kaip niekas niekada nepastebi akimirkos, kai likimas pradeda pildytis, nepaisydamas žmogaus valios.

* Odinės trumpos ar iki kelių tradicinės vyriškos kelnės Bavarijos ir Tirolio regionuose.

Centrinė policijos valdyba neseniai persikraustė į Etsštrasė 2, didingą penkiaaukštį pastatą per visą senamiesčio kvartalą. Žalsvas fasadas su tankiomis lipdiniais dekoruotų langų grotelėmis iš tolo švietė galia ir ryžtu, kurių nesumenkino nei linksmas šlaitinių stogų raudonis, nei virš viso komplekso iškilęs grakštus aštuonkampis bokštas su gerai matomu laikrodžiu.

Smurtinių nusikaltimų padalinio direktoriaus Zavio Tenerio kabinetas buvo įrengtas taip, kad jis sėdėtų prie erdvaus raudonmedžio stalo nugara į tą laikrodį. Tokio pasirinkimo esmė nekėlė abejonių nei Mučiui, nei Zaueriui: čia laikas buvo ne Tenerio, o atėjusiųjų pas jį problema.

– Laukiau jūsų anksčiau, – direktorius įdėmiai pažvelgė į juos pro vešlius riestus ūsus per pusę veido, raudono kaip saulėlydis dėl kambaryje tvyrojusio karščio.

Teneris buvo kalnietis ir jam nerūpėjo metų laikai: židinyne kabineto kampe visada kūrenosi, o langai visada buvo uždaryti.

– Nežinojom, kad mūsų laukiat, – atsakė Mutis. – Atėjom, vos tik pranešė areštinėje.

– Girdėjau, turguje kilo sujudimas, – tarė direktorius.

– Taip, – atsakė Zaueris. – Trys smogikai vijosi civilį.

Teneris pakėlė antakį.

– Ir?

– Turgus apsigynė.

Antakis nusileido, o viršutinė lūpa išsiritė, tari būtų su juo susieta.

– Miunchenas turi savo antikūnų.

Direktorius pasirėmė į rašomąjį stalą alkūnėmis ir padėjo smarką ant sunertų pirštų. Ilgai žiūrėjo į priešais sėdinčius savo darbuotojus, paskui atsišliejo į krėslo atkalę.

– Nevyniosiu į vatą. Tik gaiščiau laiką. Neslėpsiu, apgailestauju, kad ši užduotis tenka jums, bet nieko nepadarysi. Jei pasiseks, išsuksime su mažiausiais nuostoliais. Bent jau tikiuosi.

– Taip, šefe, ir visa laimė, kad nesiruoši vynioti į vatą.

Mutis geraširdiškai nusišypojo – toji šypsena jam visada padėdavo išsisukti.

Teneris neatrodė supykęs. Tik atsiduso.

– Turim bėdų. Teisingiau, *jūs turit bėdų*.

Po tos scenos Viktualienmarkte Zauerio širdin įsismelkusi nuojauta atsivėrė kaip kiaušinis, iš kurio išropojo daugybė prielaidų, viena niūresnė už kitą.

– Šįryt rastas lavonas, – vėl prabilo Teneris. – Moters, germanų rasės, maždaug dvidešimties metų.

„Germanų rasės, – pagalvojo Zaueris. – Nuo kada policijai rūpi tokie skirtumai?“ Šitoks skirstymas turėjo vis didesnę pasisekimą Veimaro Respublikoje, o Miuncheno universitete daug metų veikė Rasės grynumo katedra, bet jei toji teorija įsitvirtino tiek, kad prasismelkė net į tokio žmogaus kaip Teneris kalbą, – reikėjo su nerimti.

– Mirtis ištiko bute, kuriame mergina gyveno su savo šeimos nariu, – toliau kalbėjo direktorius. – Jis buvo išvykęs, regis, darbo reikalais, tačiau bute sukiojasi tarnai, ir ne vienas.

Zaueris suspaudė lūpas.

– Pasiturinti šeima. Štai kodėl byla gali būti kebli.

– Naujai praturtėjusi. Minėtasis šeimos narys gana sparčiai kopija padėties visuomenėje laiptais.

– Pramonininkas? – pabandė spėti Mutis.

Miunchenas, nors ir atrodė kaip per Alpes permestas Italijos menų miestas, iš tiesų buvo greitai augantis technologijų centras ir pasaulyje jau žinomų įmonių lopšys: nuo BMW iki „Osram“ ir „Siemens“, kuri per Didįjį karą neregėtai išsiplėtė. Taigi, vieta, kurioje sukosi dideli pinigai su įprastu nemalonumų šleifu.

– Tas vyras siekia tapti garsus ir gerbiamas, todėl nenori, kad jo vardą kompromituotų gandai apie namuose įvykusią tragediją, – atsakė Teneris. – Jums neturėtų rūpėti, kas jis. Svarbiausia – mergina, kurios mirties aplinkybės, kaip jau nuspėjote, yra...

– Įtartinos?

– Nenatūralios. Daugiau nieko negaliu pasakyti. Būsime pirmi į įvykio vietą atvykę tyrėjai. Mums ką tik pranešė. Kiek valandų?

Zaueris pažvelgė į bokšto laikrodį.

– Ketvirtis po vienuoliktos.

– Sužinojom prieš pusvalandį ir privalom viską kuo greičiau išsiaiškinti, kad išvengtume skandalo.

– Tai kas tas tipas? – pratrūko Mutis. – Jei taip nurodinėja policijai, turėtų būti mažų mažiausiai Hindenburgo pavainikis.

Zaueris įsivaizdavo Respublikos prezidentą besivartantį nesantuokinėse lovose ir darantį vaikus, kurie vėliau trukdys tirti bylas. Toji mintis jį pralinksmino.

– Tokios bylos paprastai trunka savaitę, – tarė. – Jei pasiseks, ketvirtadienį baigsime. Padirbėję viršvalandžius gal net trečia-dienį.

– Aštuonios valandos, – pranešė Teneris, nudelbęs akis į rašomąjį stalą. Jo balsas skambėjo taip šaltai, kad pateisino besikūrenantį židinį. – Iki šio vakaro byla turi būti baigta.

Tarp žarijų suskilo malka, pažerdama žiežirbų debesį.

– Ar tai pokštas? – paklausė Mutis. – Smurtinės mirties per dieną niekaip neištirsi.

– Ne per dieną. Per aštuonias valandas, – pakartojo Teneris. – Nuo šios minutės. Ir niekas nekalbėjo apie smurtinę mirtį. Jei nenorite nemalonumų, venkite tokių išvadų. Čia, valdyboje, ir ne tik, šis tyrimas rūpi daugeliui. Jis turi būti greitas, konfidencialus, objektyvus.

– Ir baigtas, – pridūrė Mutis.

– Jei matysite turintys pagrindą jį baigti, tada taip, – patvirtino Teneris. – Priešingu atveju – ne, šiaip ar taip, neskubėkite. Kiekvienas galimas kaltinimas turi būti pagrįstas neginčijamais, mažo, triuškinamais įrodymais. Jei kiltų nors mažiausia abejonė, byla bus padėta į archyvą. Nesupraskit manęs klaidingai: neprašau jos netirti ar dirbti užsimerkus. Ačiū Dievui, mes policija, o ne slaptosios tarnybos. Bet žinokit, kad tai, ką išsiaiškinsite, labai rūpi tiems, kam svarbiausia – santūrumas. Kebli mirtis keblioje vietoje, labai kebliu metu. Tikiuosi, veikssite ypač atsargiai.

– Be abejo, – atsakė Mutis, turbūt pats neatsargiausias žmogus visoje Bavarijoje. – Adresas?

– Bogenhauzenas. Jus nuveš Julianas mano automobiliu.

Abudu liko be žado. Dar niekam komisariate nebuvo tekusi tokia garbė.

Teneris pastebėjo jų nuostabą.

– Taip, išties. Todėl būkit atsargūs, o jei kiltų abejonių ar išsiaiškintumėte keistų dalykų, grįžkite pasikalbėti, – baigė dar labiau surimtėjęs. – Tik su manim, su niekuo kitu.

Išėję pro duris nuo Liovengrubės pusės rado mažąjį Tenerio mercedesą jau veikiančiu varikliu, pasiruošusį atsiplėšti nuo šaligatvio ir pulti į miesto eismą. Prie vairo jų laukė seržantas Karlas Julianas – glotniai nusiskutęs, su akinukais metaliniais rėmeliais, įnikęs

į pageltusį romaną. Pamatęs juos krūptelėjo ir paskubėjo paslėpti knygą, bet nebuvo ganėtinai greitas.

– Juli, – pasisveikino Mutis, kai abu su Zaueriu lipo į automobilį. – Tebegaišti laiką knygoms? Gal nematai, kad pats gyvenimas yra kaip romanas? Aplink mus didžiosios istorijos, gyvenk!

Seržantas mandagiai nusišypsojo.

– Komisare Forsteri, vieni sutverti tikrovei, kiti – literatūrai.

– Gal nors apsimestum besidomintis tikrove?

– Tikrovė – baisi vieta gyventi. Stengiuosi joje praleisti kuo mažiau laiko, – jaunuolis įjungė pavarą ir pajudėjo Šēflerštrasės link.

Į juos žvelgė virš stogų iškilę katedros bokštai dvyniai, o Zaueris pagalvojo, kad jų vairuotojo požiūris ne toks ir kvailas. Kas žino, kiek žmonių šiais sunkiais laikais, kurie žada būti dar sunkesni, galvoja taip pat kaip jis?

Vainštrasėje automobilis pasuko kairėn ir pro puošnius Teatinerštrasės namus leidosi su niekuo nesupainiojamo Teatinų ordino bažnyčios silueto link.

– Tu ką nors supratai? – paklausė Mutis, perrėkdamas kurtinamą bestogio automobilio gausmą.

Bet Zaueris sėdėjo išsiblaškęs, galvodamas visai apie ką kita, kaip visada važiuodamas gatvėmis link Feldhernhalės, stovinčios ties pietine Odeono aikštės riba. Tik jiems pravažiavus pro Hofgarteno vartus atsipeikėjęs grįžo į dabartį.

– Ką sakei?

– Klausiau, ar supratai, kas čia darosi.

Zaueris suraukė antakius. Vogčiomis dirstelėjo į vairuotoją, paskui nepritariamai mostelėjo kolegai. „Tik ne prie jo! Pats nuolat kartoji, kad jis šnipas...“

Mutis iškart pakeitė temą. Pradėjo taukšti apie eisimą, automobilius, senamiesčio gatves ir naujus kvartalus. Seržantas Julianas linkčiojo ne ką tepridurdamas, tik susikaupęs važiavo gatve Princ-

regentštrasės kryptimi. Kai pagaliau pasuko kairėn į plačią imperatoriškąją alėją, vieną iš paskutinių velionio karaliaus Liudviko projektų, prieš jų akis tolumoje iškilo Taikos angelas. Paausiuota skulptūra ant aukštos kolonos Izaro pakrantėje sergėjo Miuncheną plačiai išskleidusi sparnus, lyg susiruošusi pakilti ir skristi į miesto centrą, kuri netrukutį pasiekti. Ją pamatęs Zaueris kaskart paklausdavo savęs, ar tas, kuris ją sumanė, padirbo ir užkėlė ant kolonos, pagalvojo, kokią prasmę čia įgavo Taika – nepasiekiamą, amžiams sustojusi už miesto sienų.

Pervažiavus tiltą, gatvė kilo įkalnėn link kolonos, o prieš įsiliedama į Europos aikštę apsuko ją plačiu medžiais apsodintu lanku. Už tos aikštės prasidėjo Bogenhauzenas – turtingas, elegantiškas, meną mėgstantis kvartalas, todėl nenuostabu, kad įpusėjus ilgą bulvarą prie apsodintos liepomis ir apsuptos spalvingų vilų apskritos aikštės stovėjo Dramos teatras. Zaueris retai užsukdavo į šią miesto dalį ir prastai pažinojo rajoną, bet Julianas pradėjo lėtinti, todėl komisaras ėmė dairytis gatvės iškabos bandydamas susigaudyti, kur jie atsidūrė.

Tik perskaitęs aikštės pavadinimą prie kampinio namo pastebėjo būrelį rudai apsirengusių vyrų, o supratus, kur juos pasiuntė Teneris, kam priklauso butas, kuriame mirė mergina, ir kodėl jie privalo viską ištirti greitai ir santūriai, jam per nugarą perbėgo šiurpuliai.

Miunchene visi žinojo tą adresą.

Princo regento aikštė 16.

Namas, kuriame gyveno Nacionalsocialistinės vokiečių darbininkų partijos vadas Adolfas Hitleris.